

Prædiken til Seksagesima

Mark. 4, 26-32

I dag, søndag den 23. februar 2014 stod solen op kl. 07.26 og den går ned 17.39. Siden årets korteste dag, som var den 22. december, er dagens længde tiltaget med 3 time og 19 minutter. Dagene bliver længere, det er vi ikke i tvivl om. Og når dagene længes, så længes vi med. Dagene længes: Det betyder i al sin enkelthed, at der bliver flere lyse timer i døgnnet.

At et menneske længes – det betyder, at vi længes efter noget, at vi savner, at vi ønsker os noget, at vi trænger til noget.

Og der er en sammenhæng med, at dagene bliver længere og det, at vi ønsker noget, savner noget. Og det man længes efter, det er oftest noget positivt, noget livsbekræftende. Vi ville sjældent sige, at vi længes efter mørket og vinteren. Vi kan glæde os til julen i den mørke tid, men længes efter mørke og kulde? – nej.

Vi længes ikke efter vinteren og kulden, vi savner derimod foråret, solen og varmen.

Dagene længes. Også vi længes, om end i en anden forstand. For det er længslen, der trækker os længere frem i livet. Den slås an hvert år ved denne tid, denne længslens lange streng, hvis ene ende er fastgjort i mennesket, og den anden ende er fastgjort i det,

vi længes imod.

Det drejer sig om en almenmenneskelig længsel. Måske sidder den længsel alle vegne. Men først og fremmest sidder den - mellem mennesket og Gud. Sidder i det dødelige menneske, der længes efter sin livgiver. Længslen er fæstnet i mennesket, men den rækker altid udad mod noget andet. Mod Gudsriget. Mod det rige, vi anelsesfuldt beder om, når vi i Fadervor siger: Komme dit rige.

En præst satte sine konfirmander til at lave bønner. Og konfirmander kan godt arbejde koncentreret og stille. Og pludselig var der så nogle, der spurgte: ”Kan man godt bede Gud om store ting?”

Store ting, hvad mon de mente? Og det skulle vise sig, at de ville bede om fred i verden, om at alle store og vanskelige problemer måtte blive løst, om at alle måtte få den kærlighed, de fandt, de havde brug for, at de, der har gjort noget forkert, måtte få det gjort godt igen - at verden måtte blive et godt sted at være. Ingen opstand, ingen krige, ingen fattige mennesker. At alt skulle gå retfærdigt til.

Det var tydeligt, at det var håbet om Guds rige på jord, de fik udtrykt – velsagtens

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

uden at vide det, men længslen kom altså frem i dem. Det var deres udfoldelse af længslen efter Gudsrigets komme, der hvor mennesket, som hører Gud til, bliver fuldvoxsent og udrustet til at leve i tro, håb og kærlighed.

Da der er en kristen kirke i Danmark, har mange en bevidsthed om, at der er en Gud, der skaber, opretholder og frelser. Og derfor er der i det menneske, der har hørt evangeliet, skabt en tro, en tro der gør, at det menneske længes, og det i særlig grad, når dagene længes, længes efter det sted, det rum, hvor vi kan leve et liv i retfærdighed, fred og glæde, længes efter det Gudsrige Jesus forkyn-der, det Gudsrige han er.

Og derfor får vi så en hilsen – midt i denne tid. Vi bliver i dag hilst af en forårsbebuder, en optimist, ja, det er ikke en erantis, vi får en hilsen fra, det er en mand, der sår. Og sammen med lyset, bryder længslen og håbet igennem. Og han håber, at det han sår, vil spire og vokse, han ved ikke hvordan, og dagene går. Og så er kornet klar til at blive høstet. Tjenligt, som de gamle sagde. Det er til tjeneste.

Guds rige – Guds virkelighed, lader sig ikke standse, det fylder rummet. Jesus fortæller, at han er Guds virkelighed. Og når kornet er modent, går manden straks i gang med seglen, for høsten er inde. Høsten er også symbol på døden, på dommedag, de sidste tider altså også på dit og mit livs slutning. Hertil og ikke længere!

Hvad så? Ja, i den virkelighed, vi ikke kender, eller ikke ser, i den virkelighed vi måske fortrænger - dér modnes livet alligevel, på trods - til liv. For det sædemanden sår er

Ordet, ”ordet om korset”, som vi hørte Paulus tale om, Guds kraft.

Forkyndelsen af, at Jesus Kristus døde for vore synders skyld, og for vor frelses skyld, det er Guds kraft. Guds kraft gør, at du ikke er overladt til dig selv, selvom det ofte kan se sådan ud, selvom det ofte er din bitre erfaring.

Guds kraft gør, at dit liv kan vokse i tro, og at troen vokser i dit liv. Du ved ikke, hvordan det er gået til, men mens du har sovet og stået op, nat og dag, da er det sket. Og en dag opdager du, at du ikke er overladt til dig selv og dit mørke.

Dagene længes - også du er med håbet på vej frem mod lys og forår, mod kærlighed, retfærdighed, fred og glæde.

Krokus og erantis bryder gennem den frosne jord. Og senere: Blomsten bryder gennem selv asfalt. Livet bryder sig vej – sådan er virkeligheden også, livet vokser, Guds rige lader sig ikke standse. Det kan se småt og ubetydeligt ud – og alligevel, det vokser op og bliver større end alt andet, det bliver større end dine bekymringer, større end din frygt, større din skyld, større din synd, Guds rige får store grene, så himlens fugle kan bygge rede i dets skygge.

Guds rige bliver ved med at vokse, indtil ... ja ...

Evangeliet er, at troen også kan spire og gro hér hos dig i din sandede og lerede og hårde jord. Evangeliet er, at Guds Rige er i os - og i blandt os - og i stædig og stadig vækst!

Mogens Granlie
Skæring Kirke

Salmer:

10, 156, 557, 401